SORIN CERIN

OMUL ESTE O ȘOAPTĂ MINCINOASĂ A CREAȚIEI

-Poeme filosofice

2022

Sorin Cerin
Omul este o şoaptă mincinoasă a creaţiei – poeme filozofice

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CERIN, SORIN
Omul este o şoaptă mincinoasă a creaţiei : poeme filosofice /
Sorin Cerin. - Bucureşti : Editura Estfalia, 2022
ISBN 978-606-757-085-4

821.135.1

- **Ediție de referință pentru uz didactic.**
- **Editură acreditată CNCSIS cod 294 și CNATDCU ordin 6129/20.12.2016-Anexa 24**

ISBN 978-606-757-085-4

Editură prezentă pe portalul SEAP / SICAP

Editura Estfalia
https://editura–estfalia.ro

Tipografia Estfalia
https://www.estfalia.ro

SORIN CERIN

- OMUL ESTE O ȘOAPTĂ MINCINOASĂ A CREAȚIEI -

-Poeme filosofice-

CUPRINS

SORIN CERIN
- OMUL ESTE O ȘOAPTĂ MINCINOASĂ A CREAȚIEI -
-Poeme filosofice-

SORIN CERIN

- OMUL ESTE O ȘOAPTĂ MINCINOASĂ A CREAȚIEI -

-Poeme filosofice-

1) Omul este o șoaptă mincinoasă a Creației

Răstigniți pe mormintele propriilor Aspirații,
ne ascundem Cimitirele Cuvintelor,
printre buruienile Întâmplărilor,
cărora le suntem datori,
cu o Moarte,
izvorâtă din adâncurile Ființei,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
în care ne-am întrupat,
Visele Amintirilor din Viitor,
în mugurii otrăviți ai Durerii,
fără să știm vreodată,
că respirăm un Compromis,
ce a devenit Speranța deșartă,
că ne vom învinge pe noi înșine,
ignorând cu desăvârșire,
Condiția Umană,
prin care,
Omul este o șoaptă mincinoasă a Creației,
pe care a greșit-o Dumnezeu,
atunci când s-a simțit prea Singur,
fără de Suferința noastră,
și a decis să ne clădească din temelii,
Disperarea,
pe care să o îmbrăcăm,
în decursul Iluziilor Vieții noastre tulburi,

din fântâna veşnic secată de Fericire,
a Destinului.

2) Mă aștept

Părăsit de mine însumi,
mă aștept,
la colțurile străzilor veștejite,
ale Sufletului meu,
sperând că-mi voi reîntâlni Ființa,
pierdută prin buzunarele Timpului,
la Jocurile de Pustiu,
ale Disperării,
din care mi-am clădit palatul Disperării,
devenind cel mai bogat,
în Suferință,
din întreaga Gară,
a Păcatelor Originare,
unde Lumea își așteaptă tăcută,
Trenul Morții,
pe care Iluziile Vieții vor să-l tot amâne,
știind că unicul lor rost,
se află doar în Trupurile Suferințelor noastre.

3) Creierii plini de migrene ai Viselor

Scăldați de valurile amare,
ale Disperării,
privim cum ni se descompun,
fără nici un rost,
Trupurile Cuvintelor,
pe care le-am fi dorit curățite,
de murdăria atâtor Semne de Întrebare,
rătăcite printre Privirile răstignite,
ale Eternităților de Clipe,
despre care credeam,
că ne pot mântui,
de Iluziile Vieții și Morții,
ale căror Pași siniștri,
îi simțeam cum ne calcă adânc și apăsat,
Creierii plini de migrene ai Viselor,
ce-abia mai puteau să respire,
câte un Sentiment amărât,
al Speranței.

4) Greierii Viselor

Frunzele fără nervuri ale Gândurilor,
cad neîncetat,

pătându-ne Cerurile Zilelor putrede,
ale Rădăcinilor,
de Priviri abătute,
peste care a început să ningă,
cu țărâna mucegăită,
a Întrupărilor Disperării,
din care greierii Viselor,
și-au făcut culcuș,
pentru iarna Singurătății de noi înșine,
ce va să vină,
peste Jarul stins al Sentimentelor,
din cenușa cărora,
Iluziile Vieții și Morții,
ne vor crea,
Destinul.

5) Pe linia Moartă a Iluziilor Vieții Iubirii noastre

Zodii rupte din calendarele Promisiunilor,
care și-au pierdut averile Zilelor,
la Ruleta măsluită a Destinului,
părăsit de propriul Sine,
printre căile ferate,
ale Clipelor ruginite,
peste care nu va mai trece niciodată,
Trenul Speranțelor,

ce a fost tras,
pe linia Moartă,
a Iluziilor Vieții,
Iubirii noastre,
mestecată de colții tociți ai unui Timp,
care se droghează cu miresmele ei,
atunci când este obligat,
să ducă în cârca sa,
Existența ajunsă în putrefacție,
a Condiției Umane.

6) Pe Zidurile Liberului Arbitru

De câte ori,
alergăm pe Zidurile Liberului Arbitru,
credem că le-am învins,
atunci când,
Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
ne arată porțile masive,
de Gânduri istovite,
care le străjuiesc,
Destinele ruinate ale Întâmplărilor,
ce vor deveni,
propriile noastre Trupuri de Cuvinte,
poleite cu Disperarea,
Zilelor stoarse de vlagă,

ale Fericirii,
din care n-am reușit niciodată,
să ne luăm,
cel puțin câte o fărâmă,
de Adevăr.

7) De pe buzele Cuvântului Mântuitor al Visului

Norii negri ai Compromisurilor,
au început să-și toarne,
oțetul amar al Lacrimilor,
de pe buzele Cuvântului Mântuitor,
al Visului,
ce a fost răstignit,
pe Genele Sângelui Strămoșilor Suferințelor noastre,
care ne poate salva de noi înșine,
prin Focul Sacru al Adevărului Absolut,
stârnit de Inima,
Ferestrelor deschise de Cer,
a Străinului Subconștient,
a cărui Biblie,
a Regăsirii de noi înșine,
ne poate descifra,
codul Amintirilor din Viitor,
a Iubirii,
prin care putem închide,

porțile Suferinței,
dorite a fi deschise,
pentru totdeauna,
de către Iluziile Vieții și Morții.

8) În Apele Gândurilor murdare ale Existenței

Înecat în misterul propriei Conștiințe,
Destinul s-a zbătut între Bine și Rău,
până când a reușit,
să se despartă,
de lanțurile Eliberării de propriul său Sine,
căzând în brațele reci și mincinoase,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
care i-au arătat imaginea falsă,
a Fericirii,
care se scălda,
în Apele Gândurilor murdare ale Existenței,
din care ni s-a plămădit,
Creația Lumii Disperării noastre,
născându-ne legați,
de gratiile Timpului criminal,
care-și ucide propriile Clipe,
doar spre a îndestula,
Moartea,

pentru care am fost făcuți,
să trăim.

9) Vor da mereu pe dinafară

Zorii plini de Cearcănele Viselor,
însoțiți de Ochii roșii ai Disperării,
ce-abia mai pot observa,
Lacrimile Amurgului nostru de Vise,
sub care ne-au căzut stropii Destinelor,
ce ne-au plouat,
cu gustul amar al Zilelor,
în Cerul Gurii Întâmplărilor,
care ne va înghiți,
întreaga Viață,
cănile de pustiu,
ale Rătăcirii de noi înșine,
care ne vor da mereu pe dinafară,
Disperarea.

10) Lozurile de Veci

Aruncați prin tomberoanele Deșertăciunilor,
Anii cerșetori ai Disperării,
își mai caută și acum,
printre zdrențele propriilor Vise,
Lozurile de Veci,
pe care ni le-au jucat Destinele,
împreună cu care,
ne-au fost înmormântate,
Eternitățile Clipelor,
din Cimitirele Cuvintelor,
pe care ni le-au rostit,
Ridurile Rătăcirilor,
de noi înșine,
la marginea gropii,
Singurătății,
care ne aștepta tăcută și solemnă,
purtându-ne Privirile,
pe oasele aripilor unor Speranțe deșarte,
ce au mai rămas din noi.

11) Moneda de schimb a Demnității

Îndesate în cochilia lor,
Anotimpurile,
sunt maestrele în vrăjitorii,
ale Amintirilor,
din care ne împletim culmile Disperării,
cu Ifose pline de angoase existențiale,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
care ne reciclează Destinele,
condamnându-ne,
la munca silnică,
a Cunoașterii Durerii,
ori de câte ori,
se îndatorează Plăcerilor,
fiind obligate să ne lichideze,
contul gregar al Fericirii,
alungată din creierii Creației,
pe tărâmurile Singurătății,
lipsită de moneda de schimb,
a Demnității.

12) Altare ale Condiției Umane

Risipit prin cenușa Adevărului,
Visul,
s-a îndreptat către Zările,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
din care ne bem Disperarea,
în cănile de pustiu,
ale Gândurilor deșarte,
pe care le spargem mai apoi,
de pereții ruinați,
ai Catedralei Zidurilor ridicate,
în noi înșine,
devenite Altare ale Condiției Umane,
la care să ne rugăm,
în cinstea Durerii,
de pe care să ne înălțăm,
Privirile Umilinței,
pentru a contempla,
Depărtările care ne despart,
de Steaua Nemuririi,
care arde și acum pentru noi,
iluminându-ne Amintirile Viitorului,
din care am coborât,
să ne întrupăm Predestinarea,
dând astfel viață,
Lumii unui Absurd,

despre care nu credeam,
să existe,
niciodată,
pe fruntea,
Eternității Clipei noastre,
care ni se mistuie,
în flăcările reci și discordante,
ale Timpului,
Ochilor de Cer,
adânciți în orbitele,
unei Speranțe,
ce-abia mai respiră,
Prezentul,
alături de noi.

13) Prin Țărâna Pustei a Adevărului

Încărcați cu strălucirea Stelei Nemurii,
ce se mistuie de dorul nostru,
ne-am întrupat,
în morminte de Vise,
pentru a ne regăsi în Moartea,
ce ne-a promis Fericirea,
în gările atemporale,
din Privirilor șubrede,
ale Scândurilor de Întrebări,

cu creștetele încoronate,
de cuiele ruginite ale Zilelor,
bătute adânc,
în Sicriele unor Speranțe,
ce-și caută abătute,
locul de veci,
prin Țărâna Pustei a Adevărului.

14) Moartea ce pare că întârzie să sosească

Viețile adormite pe vecie,
în colții de fiară,
ai Iluziiilor Non-Sensurilor Existenței,
își caută printre mormintele,
fără nume ale Viselor,
Stelele căzătoare,
ale Clipelor,
din care Rătăcirile Speranțelor,
și-au împletit colierele Destinelor,
în toate nuanțele posibile,
pentru a atrage cu ele,
Moartea,
ce pare că întârzie să sosească,
la Întâlnirea,
dintre Zâmbetele încleștate,

ale Întâmplărilor Neîntâmplătoare,
și Disperare.

15) Motorul întregii Lumi

Viața este o căutare,
fără de sens,
a Sensului,
predestinat să rămână doar el,
unicul învingător,
al Întâmplărilor Neîntâmplătoare,
ale Iluziilor Existenței,
în care ne înveșmântăm,
fără să știm,
Clipele ucise pe nedrept,
de Disperarea unui Timp,
a cărui Gelozie,
pe Eternitatea,
Iubirii noastre,
care ne așteaptă,
în Amintirile Viitorului,
devine Motorul întregii Lumi,
care se deplasează cu viteză sporită,
spre Moarte.

16) La gâtul Întrebărilor

Șiroaie de Ziduri,
se scurg,
printre Mormintele Lacrimilor,
din Zâmbetele noastre,
împietrite amar,
pentru a fi sculptate,
în stânca Deșertului de Cuvinte,
pe care ne risipim,
cele câteva monede de Zile rămase,
prin buzunarele șchioape ale Adevărului,
purtat la gâtul Întrebărilor,
despre noi înșine,
la ceas de Singurătate.

17) Vor deveni la rândul lor Trecut

Ploua cu atât de mult Amurg,
peste nervurile Amintirilor,
din frunzele ruginite,
ale Trecutului,
Suferinței,
din Genele Sângelui,

ce fierbe în noi,
să facem dragoste,
cu Eternitatea,
sperând să-l salvăm,
din Pașii triști ai Gândurilor,
ce refuză să ne ducă,
către vreo Regăsire,
lăsându-ne să ne afundăm,
și mai adânc,
în Noroiul Întrupării Viselor,
din care într-o bună zi,
Olarii Predestinării,
vor crea alte căni de pustiu,
ale Deșertăciunii,
din care generațiile viitoare vor bea,
Apa Vieții Viselor noastre,
ce vor deveni,
la rândul lor,
Trecut.

18) Pantoful de Cenușăreasă al Predestinării

Amăgiți,
de Orizonturile ruginite de Întrebări,
ale ploilor de Zâmbete împietrite,
ale Zilelor,

ce cad în rafală,
peste pletele cărunte ale Disperării,
de a întârzia la Balul Morții,
unde să dansăm,
ultimul vals,
al Singurătății,
după care să ne aruncăm definitiv,
Pantoful de Cenușăreasă al Predestinării,
și să lăsăm,
alte Iluzii ale Vieții și Morții,
să-l încalțe,
pentru a lăsa la rândul lor,
alte Umbre ale Deșertăciunii,
printre Cimitirele de Cuvinte,
ce vor veni.

19) Dorul Ochilor de Cer ai Nesfârșirii

Lasă-mă să-mi pun singur,
coroanele de spini ale Destinului,
rupt din trandafirii Zâmbetelor tale,
culese din grădina fără nume,
a Sufletului unei Amintiri,
pe care nu pot să o trimit,
să-și mute Trecutul,
în Eternitatea Clipei,

ce ne-a fost furată,
de Timpul beat,
după frumusețea,
Iluziilor Vieții și Morții,
ce ne-au alungat,
din Lacrima Eternității,
pe care navigam,
împreună cu Adevărul Absolut,
al Iubirii,
în flăcările Infernului din noi înșine,
unde ne mistuim,
de dorul Ochilor de Cer ai Nesfârșirii,
pe care ni i-au pierdut Privirile,
la ruleta,
Hazardului acestei Lumi.

20) Din care să ne construim Condiția Umană

Căzuți în prăpastia Morții,
săpată de Predestinarea,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
din care ne rupem,
câte o felie de Deșertăciune,
la prânzul Timpului,
care ne înghite Visele,
sfârmându-le oasele fragile,

pentru a lăsa să i se prelingă,
Sângele Genelor,
Strămoșilor Suferinței,
peste obrazul gros,
de Zile ridate și mucegăite,
care ne așteaptă asunse,
în barba încărunțită a Disperării,
din care să ne construim,
Condiția Umană.

21) Floarea Soarelui

Valuri de Floarea Soarelui,
ni se dăruiesc,
în buchete de Amintiri,
care ne zâmbesc,
prin razele calde ale Țărmurilor,
Ochilor de Cer,
ale Orizonturilor,
ce par a ne fi furat,
Destinele grele și obositoare,
ale Zorilor,
care renunță să mai vină,
peste părul încâlcit al Zilelor amăgite,
să spele farfuriile solare,
sparte de pereții Deșertăciunilor,

din care am gustat,
undeva-cândva,
Fericirea,
într-o Eternitate de Clipă,
ce a rămas acum,
a Nimănui.

22) Gardianul care ne fură nouă Eternitatea

Legați de frânghia,
Zidurilor de Cuvinte,
ale căror morminte,
ne așteaptă tăcute și satisfăcute,
de graba prin care Iluziile Vieții și Morții,
își clădesc Templele Suferințelor,
la picioarele cărora,
trebuie să ne închinăm Ființa,
ce respiră Umilința de a se fi născut,
printre cănile de pustiu,
ale Absurdului,
din care trebuie să-și bea zilnic Disperarea,
porția de Clipe,
ce mor agățate de gâturile pustii ale Speranțelor,
invitate la Valsul cel din urmă,
al Fericirii,
care s-a suspendat,

de dinainte de a fi Timpul,
gardianul,
care ne fură nouă Eternitatea.

23) Oricât de mult i-ar datora Morții

Răpiți din Catedrala Luminii Divine,
zidită pe Adevărul Absolut,
al Iubirii,
din Visele căreia ne-am creat,
Eternități de Priviri,
pe care le-am fi dorit,
Sufletele Stelelor Regăsirii,
de noi înșine,
ce nu vor cădea niciodată,
pe frunțile pline de sudoare,
ale Singurătății,
ce încă mai spală cu Apa Uitării,
Inimile de Cer,
ale Cuvintelor decăzute,
în prăpastiile,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
care mai pretind și acum,
că ne-ar fi creat,
Lumea Disperării,
în care nu vrem să mai credem,

oricât de mult i-ar datora Morții,
Sufletele noastre.

24) Lacătele ruginite și roase ale Lanțurilor de Cuvinte

Patimile spinilor din coroana uscată a Iubirii,
ne umple cănile de pustiu ale Zilelor,
alungate să rătăcească,
prin labrinturile fără ieșire ale Disperării,
pe care le întrețin cu sfințenie,
Iluziile Vieții și Morții,
pentru a se închina,
la lacătele ruginite și roase,
ale Lanțurilor de Cuvinte,
pe care Zâmbetele crispate și abătute,
ni le rostesc,
din adâncurile Ridurilor reci,
ale Timpului înfrigurat,
de pe fața căruia,
nu se mai poate citi,
nimic din Amintirile Viitorului,
pe care încă le mai așteptam,
în gara ruinată a Iubirii noastre,
al cărei tren,
întârzie,

de mai bine de o Viață,
să apară,
pe fruntea Orizontului îndepărtat,
al unei Speranțe.

25) Aducătoare de Noroc Ghinioanelor

Aripi sordide,
de Iluzii ale Vieții și Morții,
ne duc spre înalturile Despărțirii,
de noi înșine,
prin fierbințeala Frământărilor,
care ne ard Speranțele,
pe rugurile Zâmbetelor înghețate,
de pe buzele reci,
ale Cimitirelor de Cuvinte,
în care ne-am înmormântat,
Visele,
atât de sărace în Împliniri,
încât a trebuit să le amanetăm,
până și Clipele,
pe care le purtau,
la gâturile sugrumate ale Dorințelor,
încrustate în medalioanele Fericirii,
ce s-au dovedit a fi,

aducătoare de Noroc,
Ghinioanelor.

26) Cu câte o felie de Deșertăciune

Strunele de stele,
ale Luminii Divine,
din Privirile eterne ale Iubirii,
ne cântă și acum,
valsul Nemărginirii,
pe care o cuprindem,
în Ochii de Cer ai Viselor,
pe aripile cărora zburăm,
însoțind Adevărul Absolut,
care ne duce până dincolo de Ființa,
care ne-a clădit Orizonturile Speranțelor,
ce nu pot fi cuprinse,
cu pălmile bătătorite de Clipe,
ale Timpului,
din care Moartea,
ne servește de fiecare dată,
cu câte o felie de Deșertăciune,
reamintindu-ne,
Lumea în care ne aflăm.

27) Prin Crevasele Ridurilor adânci

Pierduți,
pe Țărmul de Lacrimi al Cuvântului,
pentru teritoriile căruia,
s-a luptat Creația,
sacrificându-și Eternitățile Clipelor,
pentru a sădi,
în țărâna Vârstelor goale,
de Suflet,
Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
din care să ne croim,
ochelari de Vise,
pe care să nu le orbească,
Întunericul Durerii,
care ne desparte zilnic,
de noi înșine,
sperând că nu vom mai regăsi niciodată,
Lumina Divnă,
din Amintirile Viitorului,
de pe fruntea cărora,
am alunecat,
prin Crevasele Ridurilor adânci,
ale Deșertăciunii,
acestei Existențe.

28) Aripile de Înger ale Fericirii

Am căutat de fiecare dată,
Aripile de Înger,
ale Fericirii,
ce a zburat mai repede,
decât mi s-ar fi așteptat,
până și Iluziile Vieții și ale Morții,
din Zidurile cărora,
mi-am făcut trepte,
să pot urca,
până în înaltul Cerurilor,
Ochilor tăi,
Iubire,
unde să le cuprind,
Nemărginirea Privirilor,
din Lacrimile Adevărului Absolut,
unde se mai scaldă și acum,
Razele Luminii Divine,
care ne-a născut Eternitatea,
Viselor noastre.

29) Coșmarurile Nopților de veghe

Pustiit de râsul sarcastic,
al Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
care pretind că mi-au învelit,
Frigul crispat,
de teama Speranțelor deșarte,
de pe buzele Cuvintelor,
înecate în articulațiile neinteligibile,
ale Disperării,
care ne este servită în porții generoase,
de Coșmarurile Nopților de veghe,
ce stau la căpătâiul,
Morții noastre,
de fiecare zi.

30) De nasturii Speranțelor

Dansează-mă Existență,
peste Clipele care ne aplaudă,
Iluziile Non-Sensurilor,
Viselor noastre,
înaintea Morții,
pe care să o rătăcim,

fără să ne mai găsească vreodată,
prin Eternitatea Iubirii,
pe care ne-o legăm,
de nasturii Speranțelor,
ce-i vom deschide,
atunci când fierbințeala Sentimentelor,
ne va alunga să căutăm,
răcoarea Nemărginirii,
în care ne vom ascunde,
obligându-ne Zilele,
să nu-și mai consemneze,
Începutul și Sfârșitul,
în certificatele de naștere și deces,
ale Deșertăciunilor.

31) Omul confundă Fericirea

Secătuit de propriul Sine,
Omul confundă Fericirea,
cu Umplerea Lipsei,
pe care ne-a dat-o în dar Moartea,
ca să alergăm,
cât mai repede în brațele ei reci,
care ne dau Iluzia,
că avem mereu nevoie de Altceva,
orice am avea,

ca să ne încălzim,
fie și străzi întregi de stele,
care să se aprindă numai pentru noi,
la valsul cosmic,
al Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
la care să ne dansăm,
cănile de pustiu,
din care să ne bem,
propria Beție de Cuvinte,
întortocheate și spuse aiurea,
Disperării.

32) Colții sângeroși ai Cuvintelor

Depărtări rupte,
din Inimile de Cer ale Stelelor,
ne aprind pașii Disperării,
pe rugul Cuvintelor arse,
de jarul neistovit ale Viselor,
pe care ne ardem Zilele,
ce vor fi servite,
de colții sângeroși ai Cuvintelor,
nemiloase și lacome,
ce-abia așteaptă,
să-și surprindă prada,
compusă mai ales din Zâmbete,
ce nu stau la locul lor,

și hoinăresc indiferente,
pe obrajii descărnați,
ai Timpului,
mare admirator al meniurilor vânătorești,
ale Disperării.

33) A sta la masa Speranței

Legături ieftine de Remușcări,
se vând prin piețele dărăpănate ale Ridurilor,
prin care se scurge,
sudoarea Timpului nespălat,
de Zilele murdare,
care ne cerșesc câte o monedă de Integritate,
cu care să-și poată agonisi,
o firimitură de Adevăr,
de pe tejgheaua roasă a Disperării,
unui Destin,
pe care să-l împartă cu noi,
cei atât de grăbiți,
de Iluziile Vieții și Morții,
încât niciodată nu avem răbdarea,
de a sta la masa Speranței,
să ne hrănim,
alături de ele,
Compromisurile.

34) Ne-am desenat Catedrale de Vise

Pisicile Ferestrelor deschise,
ale Destinelor,
își spală lăbuțele Amintirilor,
care ne zgârie,
Viitorul descărnat al Anilor,
pe care nu-i mai prinde nimeni,
pe străzile desfundate,
ale Gândurilor noastre,
măturate cu sfințenie în fiecare Dimineață,
alături de Șoaptele Îmbrățișărilor Nopții,
ucise fără nici un motiv,
de Timpul ziditor al Disperării,
din care ne-am desenat,
Catedrale de Vise,
la care să ne rugăm neîncetat Speranțele,
să ni se împlinească.

35) În Portmoneul Viselor atât de gol

Zorii cârcotași și plini de ranchiună,
vor să ne mai vândă încă o Zi,
la fel ca toate celelalte,

dar la un preț mai mare al Disperării,
pe care abia mai avem cu ce să-l achităm,
atunci când ne uităm adânc,
în Portmoneul Viselor,
atât de gol,
încât devine obscen,
atunci când ne însoțește,
pe străzile aglomerate,
ale Cuvintelor Zadarnice,
exclamate de Ridurile care au încărunțit,
carnea Clipelor,
care ne așteaptă să o consumăm,
pe grătarele încinse,
ale Destinelor,
care ne ard ca întotdeauna Tălpile Speranțelor,
bătute-n cuiele Amăgirii,
de către Sentimente.

36) Determinându-le să cadă

Zidarii cișmelelor de Cuvinte,
așteaptă Zâmbetele încremenite,
pe toartele ceștilor de pustiu,
ale Fericirii,
să bea Apa Disperării,
rece și incoloră,

dar cu un puternic gust amar,
care amărește,
până și cele mai strălucitoare,
Stele ale Destinelor,
determinându-le să cadă,
în gura plină de colți,
ai Întâmplărilor Neîntâmplătoare,
ale Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
ce sfârtecă Viețile,
Amintirilor din Viitor.

37) Ori de câte ori adie Frigul

Aș vrea să-ți împletesc,
Razele Luminii Divine,
într-o coroniță a Fericirii,
pe care să ți-o așez,
pe fruntea Eternității Clipei,
care ne-a unit Orizonturile,
pe care alergăm,
cuprinzând Steaua Nemuririi,
dăruită de Adevărul Absolut,
Iubirii noastre,
din care Eternitatea Privirilor,
și-a făurit trepte,
către Inima de Cer a Împlinirii,

ce o îmbrăcăm,
ori de câte ori,
adie Frigul,
pe buzele otrăvite,
ale Iluziilor Vieții și Morții.

38) Tarabe de Vise

Răstigniți pe rădăcinile înghețate ale Disperării,
ne încleștăm Zâmbetele,
către Inimile Cuvintelor salvatoare,
ce ar putea să ne coboare,
de pe lemnul umed și descompus,
pe care ne-am putrezit Eternitățile Clipelor,
forțați să bem,
doar Apa amară a Deșertăciunii,
din aceleași căni de pustiu,
ciobite si murdare,
ale Destinelor Vieților noastre,
cumpărate pe Nimic,
de către Moarte,
la Târgul Absurdului,
unde și-au luat Tarabe de Vise,
Iluziile Non-Sensurilor Existenței.

39) Împlinirile vânate pe ascuns de Moarte

Zidit pe fruntea Disperării,
Destinul nu avea altceva de făcut,
decât să evadeze prin sudoarea Durerii,
scursă prin Ridurile Timpului,
care se zvonește,
că s-ar revărsa,
în OceanulAmintirilor din Viitor,
ale cărui valuri,
să ne spele,
Clepsidra sleită de puteri,
a Iubirii,
ce-abia se mai poate ține,
pe picioarele Eternității Clipei,
ale căror oase albite de Tristețe,
se întrevăd prin carnea străvezie,
a Speranțelor înfometate,
de Împlinirile,
vânate pe ascuns de Moarte.

40) Printre Razele strălucitoare ale Fericirii

Însetați de Visele Stelelor,
ne rugăm Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
să ne elibereze de noi înșine,
pentru a putea alerga,
printre Razele strălucitoare,
ale Fericirii,
pe care n-am cunoscut-o niciodată,
la Față,
încât ne întrebăm,
dacă este tânără sau în vărstă,
dacă Ridurile Amintirilor din Viitor,
îi acoperă și ei obrajii Eternității,
poate că seamănă cu noi,
cei de dinainte de a fi Lumea Disperării,
cine știe,
cum este cu adevărat,
dacă există,
sau dacă o vom cunoaște vreodată?

41) Împachetați în Destinele țipătoare

Refugiați,
în turnurile de Întuneric,
ale Conștiinței,
Iluziilor Vieții și Morții,
iertăm de fiecare dată,
Fericirea,
ce nu reușește să ajungă,
pe ghilotina Culmilor Disperării,
ale Timpului,
care ne livrează Morții,
împachetați în Destinele țipătoare,
ale Durerii,
consumată în fiecare Zi,
la Abatoarele de Cuvinte,
ale Absurdului.

42) Niciodată nici un Răspuns

Pleoapele închise ale Amurgului,
se răstesc obosite,
Nopții Cuvintelor,
din Inimile apuse de Cer,

ale Privirilor descompuse,
ce-și negociază Coșmarurile,
la Piața de Speranțe,
unde ni se vând Credințele,
pe Norii grei de plumb,
ai Compromisurilor,
din ce în ce mai reci și persistente,
sub plapumele de Întrebări,
cu care încercăm să ne învelim,
Neputința,
neștiind că nu vom primi niciodată,
nici un Răspuns,
din partea,
Iluziilor Vieții și Morții.

43) Le strigăm surd Morții

Unduiri de cristal spart,
de tâmplele Zidurilor de Cuvinte,
ca să ne tăiem Visele,
în cioburile Compromisurilor,
cu Sinele Disperării,
unei Lumi a Deșertăciunii,
pe care doar Umbrele reci și imateriale,
din Sângele descompus de Gene,
folosite și umilite,

al Trecuturilor,
ce ne-au călcat,
Istoriile Suferințelor,
în picioarele Nepăsării,
ca să ne plămădească nouă Destinele,
Marilor Tăceri,
ale Absurdului,
pe care le strigăm surd,
Morții.

44) Ca să ne tăiem Eternitatea Clipei în tăișurile lor

Aleargă-mă Disperare,
printre Norii de Zile,
ai Durerii,
pe care să-i pot șterge,
de pe Cerul Speranțelor mele,
încât să prind,
și ultimul tren al Orizonturilor,
care se pierd,
în Lacrima Luminii Divine,
ce se prelinge,
pe fața brăzdată de Regretele,
Amintirilor din Viitorul,
Pașilor Priviriii tale,
Iubire,
la ceas de Regăsire,

când toate pustiurile Deșertăcinii,
acestei Lumi,
se vor fi dus,
către propriile lor,
Prăpăstii de Zâmbete,
reci și încleștate,
pe care ni le-a pregătit,
Predestinarea,
ca să ne tăiem Eternitatea Clipei,
în tăișurile lor.

45) Te rog Lumină Divină răsari

Te rog,
Lumină Divină,
răsari,
și din Orizontul,
Eternității Clipei mele,
ca să te pot cuprinde,
în Steaua Nemuririi,
Iubirii,
pe care mi-ai plămădit-o,
în Inima de Cer,
a Cuvântului Facerii,
unei alte Lumi,
decât aceasta a Deșertăciunii,

în care am alunecat,
împins fiind de către un Destin,
care nu a fost niciodată al meu,
oricât de mult,
vor Iluziile Vieții și Morții,
să cred acest lucru,
pe țărmurile Disperării,
unde încă te mai aștept,
cu drag,
Lumină Divină.

46) Știind cît de multe neadevăruri

Îmi doresc să rătăcesc,
printre stelele Privirii tale,
care mă cheamă către Răsăritul,
Eternității Amintirilor din Viitor,
în care,
mi-au spus,
Iluziile Vieții și Morții,
că mi-ai fi îngropat,
Fericirea,
care mi-a plămădit Disperarea,
de a-i descoperi Înțelesul,
tocmai în Inima Absurdului,
dar nu le cred,

ştiind cît de multe neadevăruri,
descompuse acum,
mi-au rostit,
printre Norii de Plumb ai Viselor,
pe care încerc şi acum,
să le spăl cu Lacrima unei Dorinţe,
care mi se prelinge sub Genele disperate,
ale Sângelui stricat,
de Urmele Strămoşilor,
Suferinţei acestei Lumi.

47) Ne-a însemnat Anii

Rupe-mi Fericire,
o singură Zi măcar,
din Calendarul ros de Vremuri,
al Iluziilor Vieţii şi Morţii,
în care Disperarea,
ne-a însemnat Anii,
pe care avem să-i urcăm,
pe spinarea Durerii,
pentru a-i duce,
tocmai pe muntele Deşertăciunii,
acestei Lumi,
de unde să ni-i aruncăm,
în prăpastia adâncă a Morţii,

de unde să nu ne mai poată chema,
nici una dintre Marile Tăceri,
ale Strigătelor Surde,
care le-au încărunțit,
pe frunțile,
Așteptărilor,
propriului nostru Sine,
din Amintirile Viitorului,
descompuse de către Destinele,
zdrobitoare de Simțăminte,
ale Uitării.

48) Prin Genele defecte ale unui Apus însângerat

Zâmbete încleștate,
pe rănile adânci și triste,
ale Zidurilor descompuse de Cuvinte,
pe care le-am clădit,
undeva-cândva,
în licărirea candelelor aprinse,
ale Viselor,
pe care le-am găsit,
printre pietrele funerare ale Zilelor,
prin care Timpul și-a înmormântat,
Disperarea,
de a fi obligat să admire,

strălucirea Întunericului unei Lumi,
a Morții,
pe care Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
ne-a asuns-o,
prin Genele defecte,
ale unui Apus însângerat.

49) Și să evadăm în Amintirile Viitorului

Plutim pe lacul de sudoare,
al Nemărginirii,
pe care abia o întrezărim,
printre gratiile cenușii și masive,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
care ne descompune spectrul Disperării,
în Zările perfecționate în Durere,
ale Timpului,
care ne păzește,
Calea cea mai dreaptă,
către Moarte,
ca nu care cumva,
să ne abatem,
către noi înșine,
prea mult,
încât să alunecăm,
în adevăratul nostru Sine,

și să evadăm,
în Amintirile Viitorului.

50) Încât nu ne mai putem regăsi niciodată

Deschide-mi porțile grele,
ale Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
să te poți așeza,
și în Sufletele noastre,
Iubire,
învingând Zidurile cenușii și sumbre,
ale Morții,
care ne-au fost săpate,
adânc,
în venele încâlcite ale Destinelor,
care ne conduce de fiecare dată,
Sângele descompus al Zilelor,
către Rătăcirile care ne depărtează,
într-atât de mult de noi înșine,
încât nu ne mai putem regăsi niciodată,
Amintirile Viitorului,
în care ne-am abandonat,
Fericirea.

51) Primește-ne Doamne

Primește-ne Doamne,
și Zodiile Umilinței noastre,
la Cina Ta de Taină,
îndestulătoare,
unde servești,
doar Stelele Căzătoare ale Destinelor,
pe care Ți le vânează Creația,
ce ai plămădit-o,
în Oceanul de Lacrimi al Durerii,
să avem parte întreaga Viață,
numai de Țărmurile descompuse ale Viselor,
care să ni se surpe,
peste Sufletele pustiite,
de Focul Sacru al Disperării,
care să ne mistuie Anii,
ce-abia se mai întrezăresc,
printre gratiile ruginite și triste,
ale Iluziilor Non-Sensurilor Existenței.

52) Labirinturile își spală Rătăcirile

Aniversările
Iluziilor Vieții și Morții,
se țin de către Timp,
pe străzile desfundate ale Disperării,
unde petrec alături de Deșertăciuni,
și Visele prăbușite,
din Cerurile Întunericului,
ale căror Aripi de Amăgiri,
abia își mai pot duce Durerile,
prin Ridurile zidite,
în Albiile Uitării,
unde Labirinturile își spală,
Rătăcirile,
pe care vor să le dăruiască,
altor Reîncarnări.

53) Ne va muri Moartea

Niciodată nu vom simți,
că Moartea,
are gustul Iubirii,
decât atunci când vom redescoperi,

Adevărul Absolut,
din Amintirile Viitorului nostru,
unde ne vom putea reîntoarce,
doar murind,
știind că doar astfel,
ne va muri și Moartea,
ce ne-a însoțit Viața,
fiind unica posibilitate,
de a ne părăsi pentru totdeauna,
Iluziile Vieții și Morții,
în această Lume a Deșertăciunii,
unde respirăm aerul coclit,
al Disperării.

54) Respirând Tonul rece și indiferent

Ajutat de Disperare,
Destinul își îmbogățește,
garderoba Durerii,
cu noi Zile părăsite de Timp,
prin Cimitirele Cuvintelor noastre,
ale căror pietre amare funerare,
le cioplim,
cu Privirile triste și abătute,
ale Viselor,
în care nu ne mai regăsim,

nici măcar,
mormintele de Speranțe,
pe care le-am săpat,
cu sau fără voia noastră,
atunci când încă mai eram împreună,
respirând Tonul rece și indiferent,
al Iluziilor Non-Sensurilor Existenței.

55) Destinul Lumii Deșertăciunilor

Mi-aș sparge,
până și ultimile căni de pustiu,
din care-mi beau,
Apa amară a Existenței,
dacă aș ști,
că voi rămâne Eroul,
care ți-a înfrânt,
Iluziile Vieții și Morții din tine,
ridicându-te în slăvile,
Nemărginirii unei Iubiri,
prin care ne vom putea rătăci,
Visele,
ce izvorăsc din Eternitatea Clipei,
Privirilor,
în care ne pierdem,
fără de Început sau Sfârșit,

Destinul Lumii Deșertăciunilor,
pe care am părăsit-o,
pentru todeauna,
spre a rămâne,
în Amintirile noastre din Viitor,
împreună.

56) Durerea Despărțirii de noi înșine

Încotro ne vom Reîncarna,
Iubirea,
ascunsă printre Gândurile de plumb,
ale Deșertăciunilor,
din Cimitirele de Cuvinte,
tot mai cernite,
ale Destinului,
care ne-a plămădit,
Durerea Despărțirii,
de noi înșine,
atunci când am căzut,
în Privirile,
Iluziilor Vieții și Morții,
în care ne-am împietrit,
Clipele Adevărului,
fiind forțați,
să ne sculptăm din carnea lor,

rece și indiferentă,
trupurile obscene ale unor Minciuni,
care ne străjuiesc și acum,
ferestrele Ochilor de Cer ai Zilelor,
care ne-au mai rămas,
de cheltuit,
pe taraba Absurdului acestei Lumi.

57) Zidurile Cioburilor tăioase ale Disperării

Când ni s-a ridicat,
Ceața Gândurilor,
peste Întrebările orfane,
de Râsul sinstru și isteric al Răspunsurilor,
ne-am dat seama,
cât suntem de rătăciți,
printre Clepsidrele sparte,
de Zidurile Cioburilor tăioase,
ale Disperării,
unui Timp,
al Nimănui,
căruia nici o Inimă de Cer,
a Lacrimilor unor Regrete,
nu-i va putea spăla,
Disperarea,
oricâtă Apă a Uitării,

ar folosi,
pe fețele Zâmbetelor încleștate,
ale Iluziilor Vieții și Morții.

58) Încât își stinseră Lumânările Viselor

Pierdut prin Condiția Umană a Disperării,
caut înfrigurat un adăpost,
pe Buzele reci ale Cuvintelor,
unde mai așteaptă la rând alături de mine,
atât de multe Clipe,
fără adăpost,
încât mă las convins să le cedez,
fărâma mea de Identitate,
câtorva dintre ele,
care se prăbușiră imediat,
pe Țărâna Întrupării mele,
fiind atât de istovite,
de cât au vegheat la căpătâiul,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
încât își stinseră,
Lumânările Viselor,
de Vântul aspru al Destinului,
fără a mai ajunge să se topească vreodată,
de dorul vreunei unei Iubiri.

59) În Ochii Lumii Deșertăciunii noastre

M-am înecat de atâta Cer Înnorat,
pe care a trebuit să-l mestec,
cât mai repede,
în Privirile abătute ale Destinului,
pe care nu am reușit,
să-l înțeleg niciodată,
atunci când m-a despărțit,
de mine însumi,
lăsându-mă să cad,
din brațele Amintirilor din Viitor,
în prăpastia Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
prin care mai trece din când în când,
Creatorul îndurerat,
ca să-și Contemple Greșeala Creației,
privind adânc,
în Ochii Lumii Deșertăciunii noastre,
pentru a se întreba,
câte Păcate Originare a săvârșit,
punându-ne să-i clădim Catedrale de Vise,
din Viețile noastre vândute Morții.

60) Să ne îmbrățișeze cu aerul ei adolescentin

Ziduri solitare de Regăsiri,
zac ruinate,
la marginea mormintelor de Gânduri,
în care ne-am îngropat,
Cuvintele rătăcite,
din Cimitirele Sentimentelor,
unde nu ne mai așteaptă,
nici o Speranță vreodată,
să ne îmbrățișeze,
cu aerul ei adolescentin,
ca să ne întrebe,
dacă am prins Eternitatea Clipei,
de urechile Dorului,
atunci când s-a făcut că nu ne aude,
Iubirea,
care o striga să oprească,
alături de Lumina Divină,
în care ne-am întrupat,
Nemărginirea.

61) Undeva în urmă într-o altă Existență

Am urcat pe treptele Norilor,
să-mi întâlnesc Îngerul Păzitor,
care tocmai se pregătise,
să aducă o ploaie de Vise,
peste întinderile musculare,
ale Cuvintelor,
ce nu-și mai găseau locul,
de atâta imensitate,
ce umplea de bucurie,
Inima de Cer,
care se prăvălea,
peste Ochii Luminii Divine,
ai Împlinirii,
ce tocmai picta Icoanele unei Fericiri,
pe Zidurile apăsătoare,
ale Condiției Umane,
care au rămas undeva în urmă,
într-o altă Existență.

62) Fântânile secate de Îndestulare

Eliberată de Durere,
Moartea și-a ucis propriul ei Sine,

murind,
pe Zidurile ruinate,
ale Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
pe care ni le-au clădit,
fântânile secate de Îndestulare,
ale cănilor de pustiu,
în care Greșeala Creației,
ne toarnă Infernul zilnic,
ce trebuie băut pe nesimțite,
de către palmele istovite ale Iubirilor,
în care nu se vor ghici niciodată,
Amintirile Viitorului.

63) Mântuiri Amăgitoare

Rezemat de fruntea Creației,
Cerul s-a decis în cele din urmă,
să-i vorbească deschis Lui Dumnezeu,
despre Infernul,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
iar rezultatul a fost,
că a primit atâtea tunete de Gânduri,
peste Cuvântul Facerii,
ce a murit fulgerat,
în timp ce ne îmbrățișa,
Absurdul înfometat,

de noi Orizonturi ale Durerii,
urmând să ne hrănim Voința,
din cenușa lui,
pe străzile Vieții inundate,
cu Mântuiri Amăgitoare,
ale Viselor,
ce-și deșartă trupurile vlăguite,
în Moarte.

64) Ție Doamne Dumnezeul meu

Zidește-mi Doamne Sufletul,
pe trupurile Orizonturilor nesfârșite,
ale Iubirii,
să pot zbura peste Universul infinit,
al Creației Tale,
fără a rupe aripile Îngerilor Păzitori,
de care sunt nevoit să mă sprijin,
atunci când voi trece,
peste prăpastiile fără Sfârșit sau Început,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
pe care vreau să le astup,
cu Credința,
pe care ți-o împărtășesc,
Ție,
Doamne Dumnezeul meu,

din al cărui Cuvânt al Facerii,
s-a născut Durerea și Fericirea.

65) Sub Cerul liber al străzilor de Cuvinte

Râsetele isterice,
ale Zodiilor,
nu vor să-și piardă,
averile Zilelor,
care par a se întoarce,
împotriva Calendarului Durerii,
aprinzând Infernul,
al cărui Destin,
ar fi ars oricum,
pe streașinile prăfuite,
ale Cuvântului Facerii,
sub care și-a găsit,
și Condiția Umană,
adăpost provizoriu,
pentru a nu rămâne,
sub Cerul liber,
al străzilor de Cuvinte,
descompuse și vagaboande,
pe care Deșertăciunea,
ni le rostește batjocoritor,
atunci când vrem să ne clădim singuri,

Catedrale pline de Icoane ale Iubirii,
la care să ne închinăm,
Creației.

66) Cuvinte recondiționate

La Piața de vechituri,
a Gândurilor,
se vând și Cuvinte recondiționate,
care pot fi folosite,
pe Vremea urâtă a Viselor,
ca să nu ne murdărim,
de Coșmaruri,
Înțelesurile cele noi și strălucitoare,
ale Vorbelor goale,
la modă,
pe străzile Destinelor,
care poartă fuste mini,
ce nu necesită nici un Răspuns,
care să poată fi călcat,
în picioarele lungi și fade,
ale Conștiinței.

67) Plasa roasă de Vremuri a Compromisurilor

Rătăcirea a devenit,
a doua natură umană a Durerii,
ca să nu ne putem afla vreodată,
Calea spre Absolutul,
Amintirilor din Viitorul,
pe care l-am părăsit,
însoțiți de Minciuna,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
ce ne-au promis că ne vor înveșmânta,
în faldurile multicolore ale Fericirii,
care s-au dovedit a fi,
de o calitate atât de îndoielnică,
încât ni s-au decolorat,
toate Promisunile,
fiind obligați să cădem,
în plasa roasă de Vremuri,
a Compromisurilor,
în care ne ducem și azi,
porția de Durere,
pe care o primim zilnic,
de la Destin.

68) Către Cerurile Cunoașterii noilor Dureri

Resturi de Zile,
aruncate la Întâmplare,
pe Zidurile Neîntâmplătoare ale Conștiințelor,
se zbat între Iluziile Vieții și Morții,
să ne poată înălța,
către Cerurile Cunoașterii,
noilor Dureri,
care ne sunt hărăzite de către Creație,
pentru a-i întreține acesteia Paradisul,
cu Infernul din fiecare dintre noi,
cei istoviți de muncile sfinte,
ale Păcatelor Originare,
care ne-au redus Eternitatea Clipei,
la un maldăr deznădăjduit de Ani,
grei și apăsători,
ai Deșertăciunii.

69) Câteva pene de Gânduri

Ce-a mai rămas din noi,
Doamne Dumnezeule,
decât câteva pene de Gânduri,

ce ne străjuiau,
undeva-cândva,
Aripile de Dor,
ale Îngerilor Păzitori,
alături de care,
îți construiam Catedrale de Închinăciune,
pline de Icoanele Iubirii,
la care să ne închinăm Pașii,
Fericirii și nu ai Regretelor,
care ne pustiesc,
Inimile de Cer greu și mohorât,
pe care Destinele Creației Tale,
ni l-au dat,
spre a-l duce în spinarea Viselor noastre,
ce-abia se mai urnesc,
de Coșmarurile de plumb,
ale Zilelor,
pe care Timpul le spânzură,
la fiecare colț de stradă,
al Uitării,
spre a le da drept exemplu,
Infernului,
despre cum trebuie să-i fie întreținută,
Imaginea,
propriului Tărâm.

70) Târgul de Impresii

Respirații de Vise,
proaspete și decongelate,
din Frigul de Sfârșit de Lume,
al Cuvintelor năucite,
de atât de multe raioane de Întrebări,
câte pot exista,
la Târgul de Impresii,
al Infernului din noi înșine,
unde vrem să primim cât mai ieftin,
Iluziile Vieții și Morții,
de care suntem atât de înfometați,
la mesele Zilelor pustii și goale,
pe care le admiră,
Păcatele Originare,
ale Creației.

71) Să lași Iubirea Luminii Divine

Nu am fost niciodată izgoniți,
din Paradisul Totului Primordial,
Doamne,
de unde ni se trag,

Amintirile din Viitor,
ci am fost amăgiți,
să urmăm Iluziile înșelătoare ale Minciunii,
care se dădea drept Adevăr Absolut,
atunci când se oglindea,
în cioburile rămase,
din Marea Spargere,
a Totului Primordial,
iar unul dintre acestea,
ești și Tu,
Doamne,
care ai putea să-ți retragi,
Păcatele Originare,
ale Deșertăciunii,
și să lași Iubirea Luminii Divine,
să ne înveșmânte Destinele,
atât de Compromise,
ale Absurdului acestei Lumi.

72) Unde să binecuvântăm numele Tău Doamne

De ce n-ai clădit astfel Cuvântul Facerii,
Doamne,
încât să ne regăsim în imensitatea lui,
Amintirile din Viitor,
care să ne devină o Realitate a Prezentului,

unde să binecuvântăm numele Tău Doamne,
fără să mai trecem,
prin Apele tulburi și sfâșietoare ale Suferințelor,
izvorâte,
din Întunericul Păcatelor Originare,
care ne eclipsează și acum,
Lumina Divină a Mântuirii,
de noi înșine,
cei înfometați de Adevăr Absolut,
chiar dacă suntem condamnați Cunoașterii,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței.

73) Frigul Lacrimilor greu și pătrunzător

Ne-am împotmolit,
în Ziua de naștere a Cuvântului Facerii,
Suferințelor,
care ne așteaptă mereu,
alături de Iluziile Vieții și Morții,
să ne poată împărtăși Visele Împlinte,
ale Absurdului,
pe care suntem obligați să le urmăm,
până dincolo de Păcatele Originare,
ale Deșertăciunii,
în care ne-am înecat,
Sentimentele înveșmântate,

de Frigul Lacrimilor,
greu și pătrunzător,
ce ni se scurge și acum,
de pe Buzele Singurătății,
unor Zâmbete încleștate.

74) Catedralele somptuoase ale Dezmățului

Cum aș putea Doamne să mă revolt,
când genunchii Gândurilor mele,
stau lipiți de fruntea Iluziilor Vieții și Morții,
prin care îmi curge,
Sângele Genelor defecte ale Străbunilor,
în Suferințe,
ce au pictat Icoanele amăgitoare,
ale Iubirilor false,
din Catedralele somptuoase ale Dezmățului,
prin care ni se arată opulența și fastul,
greu și apăsător,
ce ne poate călca în picioare,
zdrobindu-ne fiecare osicior al Clipelor,
ce ar îndrăzni să ne ia apărarea.

75) Agățați de Păcatele Originare

Caravanele Ridurilor,
pierdute prin Tărâmurile Infernului,
din Cuvintele măcinate de arșița,
Privirilor încleștate în Zâmbetele amare,
ale Gândurilor ascunse,
care ne-au incendiat,
până și Inimile de Vânt,
ale Compromisurilor,
pe care le-am pus în vânzare,
la tarabele Lacrimilor de Vise,
în care credeam undeva-cândva,
că ne-am găsit oaza salvatoare,
de unde să putem evada,
de noi înșine,
cei înlănțuiți,
de Iluziile Vieții și Morții,
pentru a ne împlini Destinele,
agățați de Păcatele Originare.

76) La Expoziția Infernului

Strigăte surde,
zadarnice,
și pline de Remușcări apocaliptice,
sculptează fața Marilor Tăceri,
ale Condiției Umane,
a cărei statuie,
am vrea să o prezentăm,
la Expoziția Infernului,
ce are loc în Sufletele noastre,
la fiecare început de Durere,
din Zilele forțate să se prostitueze,
de Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
a căror dorință o împărtășim,
fără voia noastră,
chiar și atunci,
când pretindem că iubim.

77) Nu a vrut niciodată să creadă în noi

Dansează-mă Viață,
măcar odată,
să-i pot arăta Morții cât ești de talentată,
în arta Compromisurilor,
de a fi noi înșine,
pe scena lunecoasă,
a Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
unde știu că ar fi trebuit să te văd,
însoțind doar Absurdul,
de mâna muncită a Destinului,
să ne sorteze nouă Suferințele,
pe patinoarul acestei Lumi,
unde doar Păcatele Originare,
pot să admire,
cum ni se sparge,
gheața înșelătoare a Cuvintelor,
ce le rostim unei Iubiri,
care nu a vrut niciodată,
să creadă în noi.

https://editura-estfalia.ro

Editura Estfalia – acreditată CNCSIS și
CNATDCU *conform ordinului 6129/20.12.2016 – Anexa 24*
tel.: 0726.604.986